

det kun er, hvis man gør, som man plejede og på én bestemt måde, at tingene kan fungere. Altså private, der opnår profit – f.eks. er Falck, der redder vores sårede i trafikken, et privat firma – fungerer faktisk ganske fremragende.

Igen må jeg altså henvise til, at vi ikke kan sammenligne med de norske forhold, for de har ikke den samme anvisningspligt, som vi har. Der er ingen, der er tvunget til at benytte de her institutioner, tværtimod, forældrene kan sagtens vælge dem fra.

Må jeg så gøre opmærksom på, at der netop står i bemærkningerne til forslaget, at der gives friplads og søskenderabat, og jeg citerer, som det nu er blevet så moderne, at privatinstitutioner også skal være tilgængelige for børn med handicap.

Jeg har tilmed også mærket mig, at særlige støttepersoner betales separat, så det ikke bliver en ekstra belastning, men at der netop er sikkerhed for, at de bliver betalt, og at det derfor ikke er en økonomisk belastning for institutionen, hvis der skal ekstra støtte til et barn.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Man må sige, at vi har nogle gode ideologiske debatter for tiden. I tirsdag havde vi debatten om fattigdom, hvor det blev meget klart, at regeringen og Dansk Folkeparti støtter den her tydelige opdeling i samfundet. Det skal være klart, at der er forskel på dem, der har mest, og dem, der har mindst, og vi får så også her i dag en klar melding fra De Konservative, regeringen og Dansk Folkeparti om, at det er fint, at man kan tjene penge, og at det er fint at få en opsplitning på børneområdet.

Nu siger fru Charlotte Dyremose, at vi ikke skal definere, hvad der er godt i de tilbud, vi har, om, at nogle tager sig af vores børn. Hvem har defineret og fastsat de stærke rammer i dag, hvor vi har skovbørnehaver, gårdbørnehaver, idrætsbørnehaver osv., en mangfoldighed af forskellige tilbud fra masser af forskellige pædagogiske, ideologiske, religiøse osv. retninger?

Jeg svært ved at se, at nogen har fastsat nogen som helst rammer, når det kommer til, hvad det pædagogiske udgangspunkt er.

Kl. 13.40

Så skal jeg bare høre til allersidst, om det virkelig er en konservativ holdning, at det er godt, at vi kommer til at få en ordning, hvor børn kan blive sat ud af deres børnehaver, fordi forældrene ikke har råd til at betale for pladsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen det er jo helt rigtigt. Vi har masser af forskellige private og offentlige tilbud, og nu udvider vi så med et mere. Det, jeg simpelt hen bare må stille mig undrende over for, er: Hvad er problemet – hvad er problemet?

Så er det et problem, at der er nogle, der skal tjene penge på at passe børn, men det har pædagoger jo altså gjort i årevis, og det ser jeg absolut ikke noget problem i. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad problemet er, og hvis man er bange for, at der er en eller anden grum profitbaron, der skal hive en masse penge ud og tjene styrtende med penge på det på bekostning af børnene, tror fru Line Barfod så virkelig, at der er en eneste forælder, der vil sætte sine børn i en sådan institution?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det fru Barfod, sidste gang.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Charlotte Dyremose taler, som om alle forældre har utrolig mange penge og bor midt i en storby og har masser af valgmuligheder. Sådan er virkeligheden bare ikke for en meget stor del af forældrene i Danmark.

Der har man ikke de valgmuligheder, der bor man ikke midt i en storby, man har ikke alle sammen masser af penge, og fripladsgrænserne gælder jo ikke, for der bliver ikke noget loft, så man kan godt komme til at skulle betale. Selv om man i en selvejende institution eller en kommunal institution fik en total friplads, så man ikke skulle betale, gælder det jo ikke i en privat profitbørnehave.

Derfor vil jeg gerne igen spørge fru Charlotte Dyremose: Hvis vi ser væk fra alt det ideologiske om, at man gerne vil have, at der skal være nogle, der tjener penge, at man gerne vil have en opdeling mellem fattige og rige børn i samfundet, mener man så virkelig også, set fra børnenes synspunkt, at det er helt fint, at børn kan blive smidt ud af børnehaven eller vuggestuen, fordi forældrene ikke har råd til at betale, f.eks. fordi de er blevet arbejdsløse eller syge? Så mister børnene bare kammeraterne det sted, de plejer at være, og så må man håbe på, at de efter nogle måneder får et andet tilbud, hvor de måske skal transporteres langt, fordi det kommunale tilbud ligger langt derfra.